

Samtalen — det fremkom dog ikke som en ordret Gengivelse deraf —, at jeg var bange for, at disse Geværer skulde skyde for sikkert. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen kunde mene, at jeg kunde tænke saa taabeligt, at jeg kunde sige det. Er der nogen, der vil paastaa, at naar Grænsegendarmerne og Rytteriet har Karabiner, er det, fordi man er bange for, at de skal skyde for godt? Der findes Karabiner i Hærafdelingerne, og hvorfor har de det? For det første, fordi de er betydelig lettere at manøvrere, og dernæst fordi de skyder akkurat lige saa sikkert som de lange Geværer, i alt Fald paa ret store Afstande, paa de allerlængste Afstande svækkes Skudsikkerheden.

Jeg forstaaer ikke, hvorfor det er nødvendigt, at man skal have Vaaben, som det er vanskeligt at manøvrere med, naar dog den Opgave, der skal løses, kunde løses fuldkomment ved den Art Gevær, der er foreslaaet. Men jeg kan sige om Geværerne, at skulde man have Ønske om at beholde Geværerne i deres fulde Længde, gaar jeg gerne med dertil, ligesom jeg har erklæret mig villig til at stryge Minekasterne; jeg er i det hele taget paa disse Omraader parat til at gøre alle de Indrømmelser, man ønsker, fordi det for mig er et rent Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, det drejer sig om.

Den ærede Ordfører for Venstre erklærede, at jeg havde foreslaaet Anskaffelse af Geværer saa daarlige at skyde med som overhovedet muligt. Adskillige vil sikkert blive overrasket ved at høre denne Udtalelse, thi det ærede Medlem gjorde, mens han var Forsvarsminister, intet Forsøg paa at faa de Geværer forandret, som adskillige af hans Hærafdelinger havde, og som altsaa efter hans egen Mening var af den Art, at de skød saa daarligt som overhovedet muligt; de var nemlig nøjagtigt svarende til dem, som der her er Tale om at anskaffe. Jeg tror derfor, man vil blive overrasket ved at høre den Forklaring paa de korte Geværer, at Meningen med dem er, at de skal skyde saa daarligt som overhovedet muligt.

Den næste Indvending, der fremkom, gjaldt Maaden, hvorpaa Mandskabet til Vagtkorpset skal antages, og man har i den Forbindelse talt om en hvervet Hærs Farer. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til de Udtalelser, der fremkom fra det radikale Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. P. Munch. Disse Udtalelser viste, at Erfaringerne taler et andet Sprog, naar der er Tale om en hvervet Hær — hvad

der jo for Resten slet ikke er her —, idet man i England med dets hvervede Hær ikke havde haft Eksempler af den Art, som blev nævnt, medens derimod Frankrig med dets staaende Hær, Værnepligtshæren, netop har haft mange Eksempler paa det, som man frygter skal blive Resultatet af en hvervet Hær.

Der var en Gang ved et Møde en Kommunist, der sagde: Jeg vil da haabe, at man, naar man faar dette Forslag gennemført, sørger for, at der kun kommer Fagforeningsmedlemmer ind i dette Vagtkorps. Det er kommet saa vidt, at man ogsaa her har ført denne Sag frem. Jeg forudsætter, at Forslaget om Vagtkorpsset bliver vedtaget, og at det bliver mig, der skal begynde med at faa fat paa det Mandskab, vi skal bruge til Korpsset. Er der da nogen, der tror, at man vilde begaa en saa selvmorderisk Handling som at sige: For at komme ind i dette Vagtkorps maa I være Medlemmer af en Fagforening? Der er jo ikke een, der tror derpaa. Hvorfor saa bruge det i Argumentationen! Selv den Gang, da de Konservative havde et udpræget politisk Vagtkorps, Gendarmrikorpset, der skulde bruges i politisk Øjemed, var der dog ingen, der var saa naiv at tro, at man kunde sige: For at du kan blive Medlem af Gendarmrikorpset, skal du møde med Bevis fra en eller anden politisk Organisation for, at du er Højremand. Man forstod, at det gik ikke an. Men man maa jo sige noget, og i Mangel af andet paastaar man saa nu, at man risikerer; at der kun bliver optaget Fagforeningsmedlemmer i dette Vagtkorps. Jeg kan derom med fuldkommen Sikkerhed sige, at noget saadant kunde aldrig tilstræbes eller paatænkes.

Med Hensyn til Antagelsen vil jeg gerne med det samme gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det ærede Medlem mente ikke, det var nødvendigt, at vi betaler Vagtkorpssets Medlemmer 300 Kr. om Aaret for at staa til Raadighed, han mente, at disse 300 Kr. kunde spares. Det tror jeg i og for sig ogsaa, de kunde. Jeg tror, det vilde være muligt uden det at faa det Mandskab til Raadighed, som vi skal bruge, naar man gav et ordenligt Vederlag den Tid, de var inde til Uddannelse. Men jeg tillægger dog dette med de 300 Kr. en ikke ringe Betydning. Naar vi meddeler, at vi har Brug for 800 Mand til Uddannelse til at gøre Tjeneste i et Vagtkorps og samtidig kan meddele, at de efter $4\frac{1}{2}$ Maanedes Uddannelse, under hvilken de har mod-